

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **O. K.**, narozený dne X,
státní příslušnost U.,
bytem v ČR P.,
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
sídlem Poděbradská 173/5, 190 00 Praha 9,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím ve vrácení žádosti žalobce o poskytnutí dočasné ochrany dne 6. 12. 2023 pod č. j. OAM-390780/DO-2023 jako nepřijatelné,

takto:

- I. Zásah žalovaného, spočívající ve vrácení žádosti žalobce o poskytnutí dočasné ochrany dne 6. 12. 2023 pod č. j. OAM-390780/DO-2023 jako nepřijatelné, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se zakazuje pokračovat v porušování práv žalobce a přikazuje se mu, aby obnovil stav před vrácením žádosti o poskytnutí dočasné ochrany žalobci.
- III. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

I.

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou ze dne 3. 1. 2024, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“ nebo „zdejší soud“) téhož dne, domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v tom, že žalovaný vrátil žalobci jako nepřijatelnou jeho žádost o poskytnutí dočasné ochrany podanou dne 6. 12. 2023 pod č. j. OAM-390780/DO-2023 (dále jen „*předmětná žádost o dočasnou ochranu*“).
2. Žalovaný shledal předmětnou žádost o dočasnou ochranu žalobce nepřijatelnou z důvodu, že žalobci byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě Evropské unie (dále jen „EU“), konkrétně v Rumunsku, a tudíž přistoupil k vrácení této žádosti s odkazem na § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*Lex Ukrajina*“).

II.

Žaloba

3. Žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení dočasné ochrany v České republice (dále též jen „ČR“), a proto jeho žádost o dočasnou ochranu neměla být vyhodnocena jako nepřijatelná. Podle žalobce byl postup žalovaného nezákonný, a proto se domáhal obnovení stavu před vrácením předmětné žádosti o dočasnou ochranu.
4. Žalobce v úvodu své žaloby uvedl, že v souvislosti s invazí vojsk Ruské federace na území Ukrajiny vycestoval z území Ukrajiny a dne 6. 3. 2023 přicestoval do ČR, avšak cestoval přes Rumunsko, kde, aniž by výslovně o něco žádal, dostal dočasnou ochranu, která je i přes jím dosud učiněné kroky, patrně stále platná. Kroky žalobce vedly do ČR, neboť zde žije jeho bratr, S. K., narozený X, a rovněž jeho přítelkyně, slečna A. J., narozená X, bytem X. Žalobce se po konzultaci se svým právním zástupcem dostavil dne 6. 12. 2023 na KACPU v Plzni, kde podal žádost o poskytnutí dočasné ochrany, která mu byla vrácena jako nepřijatelná.
5. Žalobce se poté zaměřil na otázku přípustnosti žaloby. Argumentoval, že ustanovení § 5 odst. 2 Lex Ukrajina vylučující soudní přezkum vrácení žádosti o dočasnou ochranu pro nepřijatelnost nelze aplikovat pro jeho rozpor s právem EU, konkrétně se směrnicí Rady 2001/55/ES ze dne 20. 7. 2001, o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „*směrnice o dočasné ochraně*“). Poukázal na to, že tato směrnice žádný institut nepřijatelnosti neupravuje, když upravuje pouze důvody zamítnutí žádosti, jak to v ČR upravuje zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců (dále jen „*zákon o dočasné ochraně*“). Žalobce poukázal na čl. 29 směrnice o dočasné ochraně a na judikaturu krajských soudů, které opakovaně dovodily, že výluka soudního přezkumu dle § 5 odst. 2 Lex Ukrajina je v rozporu s unijním právem. Shodně se vyjádřil i veřejný ochránce práv.
6. Dále žalobce namítal nezákonnost vyznačení nepřijatelnosti předmětné žádosti o dočasnou ochranu. Podle žalobce i úprava obsažená v § 5 odst. 1 písm. c), d) Lex Ukrajina, podle které je žádost nepřijatelná, pokud je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě EU nebo mu tato byla v jiném členském státě udělena, je v rozporu s unijním právem. Uvedené ustanovení zákona

neodpovídá znění směrnice o dočasné ochraně a Prováděcímu rozhodnutí Rady (EU) č. 2022/382 ze dne 4. 3. 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES, a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana (dále jen „*Prováděcí rozhodnutí Rady*“). Žalobce rovněž poukázal na Operační pokyny k provádění Prováděcího rozhodnutí Rady, zveřejněné pod č. 2022/C 126 I/01 (dále jen „*Operační pokyny*“). Směrnice o dočasné ochraně tak nezná jako důvod pro vyloučení přístupu cizince k dočasné ochraně udělení dočasné ochrany v jiném členském státě. Navíc žalobce splňuje veškeré obecné podmínky pro udělení dočasné ochrany, díky čemuž tuto ochranu získal již poprvé v Rumunsku – je občanem Ukrajiny, který ke dni 24. 2. 2022 pobýval na území Ukrajiny a následně po tomto datu vycestoval z území Ukrajiny (dne 6. 3. 2023). Možnosti požádat o dočasnou ochranu v jiném státu svědčí i právo cizince pobývat v zemi dle svého výběru, které je zakotveno např. v čl. 16 preambule Prováděcího rozhodnutí Rady.

7. Žalobce za podstatný pro jeho případ označil čl. 11 směrnice o dočasné ochraně vyjadřující závazek členského státu ke zpětnému přijetí osob, které na jeho území požívají dočasnou ochranu. Tohoto závazku se členské státy skutečně zřekly a výslovné použití čl. 11 této směrnice vyloučily. To je možné dovodit z čl. 15 preambule Prováděcího rozhodnutí Rady, kterým se členské státy dohodly, že nebudou uplatňovat čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, přičemž konkrétní znění prohlášení je obsaženo v Operačních pokynech. Jelikož se členské státy, resp. ČR, nedohodly s jiným státem na jakémkoliv úpravě vyloučení čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, znamená to, že je sekundární pohyb a tím i získání dočasné ochrany v jiném členském státě povolen a nemůže být vyloučen pouze na základě rozhodnutí jednoho členského státu v národní úpravě. Žalobce v dané souvislosti poukázal na vyjádření Evropské komise v dokumentu *Frequently asked questions received on the interpretation of the Temporary Protection Directive and Council Implementing Decision 2022/382*. Rovněž poukázal na zveřejněné informace ohledně poskytování dočasné ochrany na Maltě a následnému přesídlení do jiného státu, kde je uvedeno, že na úrovni EU je tato problematika vyjasněna tak, že občan Ukrajiny má možnost se přestěhovat z jednoho členského státu do jiného, pouze musí být držitelem dočasné ochrany vždy v jednom státu. Stejně závěry uvádějí i italské či belgické orgány, jakož i Finsko a Slovensko. Podle žalobce je patrné, že jiné státy postupují v souladu se zněním a výkladem evropským předpisů a umožňují sekundární pohyb a získání dočasné ochrany i poté, co cizinec požádal anebo disponoval dočasnou ochranou již v jiném členském státě.
8. Žalobce rovněž poukázal na to, že *Temporary protection platform* slouží ke sledování toho, kdo a kde získal dočasnou ochranu, aby v případě udělení dočasné ochrany mohl nový stát udělující dočasnou ochranu informovat stát, který posledně udělil dočasnou ochranu, že se tak stalo. Dle názoru žalobce spolupráce v rámci zmíněné platformy slouží právě k tomu, aby neexistovaly v jeden moment dva státy, které poskytují dočasnou ochranu jednomu člověku. Tomu lze právě zamezit, pokud by předchozí záznam o udělení dočasné ochrany byl po podání žádosti o poskytnutí dočasné ochrany v dalším členském státě vymazán, resp. dočasná ochrana byla zrušena. Neslouží ovšem k tomu, aby stát měl přehled o tom, komu nemůže dočasnou ochranu již udělit. To souvisí také s čl. 26 odst. 4 směrnice o dočasné ochraně. Získání dočasné ochrany v dalším členském státě se tedy promítne do společné databáze osob požívajících dočasnou ochranu, což znamená pro první členský stát zproštění povinností takovému cizinci poskytovat veškerá práva v souladu se směrnicí o dočasné ochraně. I z vyjádření Evropské komise

podle názoru žalobce neplyne jakákoliv možnost odchýlení se od povinnosti udělit dočasnou ochranu, je-li ČR vázána směrnicí o dočasné ochraně.

9. Žalobce na podporu důvodnosti své žaloby citoval z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2023, č. j. 11 A 80/2023-79 a rovněž odkázal na rozsudky zdejšího soudu č. j. 55 A 6/2023-44, č. j. 57 A 20/2023-66 či č. j. 77 A 30/2023-68, jakož i rozsudky dalších správních soudů. Ve všech těchto případech správní soudy dovodily, že vrácení žádosti o dočasnou ochranu jako nepřijatelné bylo nezákonným zásahem. Podle žalobce § 5 odst. 8 písm. a) Lex Ukrajina jasně uvádí, že podáním žádosti o udělení dočasné ochrany v jiném členském státě tato dočasná ochrana v ČR zaniká, tím pádem zanikají i práva spojená s dočasnou ochranou. Naopak žalobce vyjádřil nesouhlas s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 Azs 178/2022-46, který podle názoru žalobce zcela pominul, že čl. 11 směrnice o dočasné ochraně byl prohlášením členských států vyloučen. Proti tomuto rozsudku se již vymezily některé rozsudky krajských soudů i Veřejný ochránce práv. Stejně tak tento rozsudek neprošel ani při hlasování o zařazení do sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.
10. Žalobce uzavřel, že podle jeho přesvědčení ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina je v rozporu s čl. 28 směrnice o dočasné ochraně, s bodem 15 preambule Prováděcího rozhodnutí Rady, resp. s vyloučeným čl. 11 směrnice o dočasné ochraně a s čl. 2 odst. 1 Prováděcího rozhodnutí Rady. Z tohoto vyplývá, že zásah spočívající ve vrácení žádosti o dočasnou ochranu z důvodu nepřijatelnosti je zásahem nezákonným, a žalobce tak má nárok na udělení dočasné ochrany v ČR, ačkoliv mu již v minulosti byla udělena dočasná ochrana v Rumunsku. Pro nárok na udělení dočasné ochrany v jiném státě není přitom podstatné, zda tato ochrana v jiném státě byla již zrušena, či nikoliv.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 9. 1. 2024 navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
12. Žalovaný úvodem konstatoval, že zásahová žaloba směřující proti jeho postupu při vyřizování žádosti o dočasnou ochranu je nejspíše skutečně přípustná, jak tvrdí žalobce. Má za to, že postup je stejný jako někdejší postup zastupitelského úřadu při zjišťování nepřipustnosti žádosti o udělení dlouhodobého víza, kde již judikatura dovodila, že proti takovému postupu se lze bránit zásahovou žalobou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 6 Azs 236/2016 – 38). Nicméně žalovaný má za to, že přípustnost zásahové žaloby nelze dovozovat z čl. 29 směrnice o dočasné ochraně, resp. z § 17 zákona o dočasné ochraně.
13. Poté se již žalovaný zaměřil na otázku nepřijatelnosti předmětné žádosti o dočasnou ochranu. Předně upozornil, že postupoval zcela v souladu se zákonem, když vyhodnotil žádost žalobce jako nepřijatelnou. Žalobce figuruje v platformě *Temporary Protection Platform* jako držitel dočasné ochrany v Rumunsku. Žalobce sice v žádosti o dočasnou ochranu uvedl, že mu byla dočasná ochrana zrušena ke dni 21. 6. 2023 a dokonce předložil na důkaz tohoto tvrzení potvrzení rumunské strany (Velvyslanectví Rumunska v Praze) z téhož dne, nicméně Rumunsko neumožňuje držitelům dočasné ochrany vzdát se oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany jako takového, mohou se pouze zdát výhod či benefitů, které jim dočasná ochrana přináší. Proto je žalobce stále evidován jako držitel dočasné ochrany v Rumunsku. Žalobce musel vědět, že mu v Rumunsku byla udělena dočasná ochrana a musel o ni dobrovolně požádat, jinak si nelze vysvětlit, že až

do 21. 6. 2023 byl držitelem průkazu osoby používající dočasné ochrany vydaného rumunskými orgány. Podle názoru žalovaného žalobce, jako držitel dočasné ochrany v Rumunsku, již není osobou, která by prchala před nebezpečím vyvolaným ruskou agresí v zemi svého původu. Žalovaný v dané souvislosti poukázal na základní zásadu právní, že právní jednání, kterým jednájící své právo zneužívá, by nemělo požívat žádné právní ochrany. Žalobce sice využívá svého práva na dočasnou ochranu, nicméně činí tak, nikoliv z toho důvodu, aby v ČR hledal tuto ochranu, ale proto, aby mohl v ČR žít s přítelkyní a svým bratrem. Tento jeho postup je bohužel spíše zneužitím institutu dočasné ochrany, neboť ten slouží k ochraně osob prchajícím před válečným konfliktem, a nikoliv tak k pobytu za účelem soužití s občanem ČR (přítečkyně žalobce by měla být státní příslušnicí ČR). S ohledem na tuto zásadu musí žalovaný přistupovat k výkladu a aplikaci ustanovení Lex Ukrajina. Pro úplnost žalovaný podotkl, že žalobce do žádosti neuvedl, že by na území byl přítomen některý z jeho rodinných příslušníků, který by byl již držitelem dočasné ochrany. Jeho bratr sice na území ČR udělenou dočasnou ochranu má, nicméně oba jsou dospělí, a tudíž je nelze považovat za rodinné příslušníky ve smyslu § 51 zákona o dočasné ochraně. Žalovaný tedy nemohl uvažovat ani o udělení dočasné ochrany z důvodu sloučení rodiny podle § 51 zákona o dočasné ochraně a ani o udělení dočasné ochrany z důvodů zřetele zvláště hodných podle § 52 téhož zákona. Žalovaný tedy neměl jinou zákonnou možnost, než žádost žalobce o dočasnou ochranu vyhodnotit jako nepřijatelnou.

14. K žalobcem namítanému rozporu důvodu nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina s právem EU žalovaný předně poukázal na to, že stejný názor sice zastává většina krajských soudů, ovšem Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 Azs 178/2022 – 46 tento názor nesdílel. Žalovaný rovněž poukázal na to, že Nejvyšší správní soud v řízení ve věci sp. zn. 8 Azs 93/2023 vznesl předběžnou otázku k Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „SDEU“) právě stran souladu ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina s právem EU a řízení o kasační stížnosti přerušil. Žalovanému se proto jevilo jako vhodné, aby i soud v nyní projednávané věci řízení přerušil, a proto přerušení řízení navrhl. Pro případ, že by soud řízení nepřerušil, žalovaný uvedl důvody, pro které nesouhlasí s názorem žalobce o nesouladu § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina s právem EU.
15. Podle žalovaného směrnice o dočasné ochraně vůbec nepředpokládá, že by osoba, které byl přiznán status osoby požívající dočasné ochrany v jednom členském státě, mohla tentýž status získat i v jiném členském státě. Jestliže je totiž cizinec držitelem dočasné ochrany v jiném členském státě, nemůže logicky na něj být pohlíženo jako na osobu vysídlenou, ale musí být na něj pohlíženo jako na osobu usazenou v jiném členském státě, ze kterého také přichází. To, že se členské státy dohodly, že nebudou aplikovat čl. 11 směrnice o dočasné ochraně, neznamena nic než to, že držitel dočasné ochrany neoprávněně pobývajícím na území jiného členského státu nebude tímto členským státem přemísťován do členského státu, který mu povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany vydal. Nic víc, nic méně. Směrnice o dočasné ochraně nikterak neřeší, jak by měly členské státy naložit s žádostí o poskytnutí dočasné ochrany, pokud takové osobě již dočasná ochrana byla udělena v jiném členském státě. Tuto otázku tedy směrnice zjevně ponechává na vnitrostátním právu členských států. Český zákonodárce proto mohl stanovit nepřijatelnost žádosti z důvodů uvedených v § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina. Dále žalovaný poukázal na čl. 25 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně a na sdělení ČR, že její kapacity jsou v podstatě vyčerpány. S ohledem na absenci centrálního

distribučního mechanismu předvídaného směrnicí je ČR oprávněna reagovat na vyčerpání nebo i na hrozící vyčerpání národních kapacit. Právní úprava nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu z důvodů uvedených v § 5 odst. 1 písm. c), d) Lex Ukrajina je odrazem zásady uvedené v čl. 25 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně a konečně jejím cílem je též bránit zneužívání práva na poskytnutí dočasné ochrany k čerpání výhod s tímto statutem spojených v různých členských státech, ke kterému v praxi dochází. ČR informovala Evropskou komisi o její vnitrostátní právní úpravě včetně existence institutu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu a dala Evropské komisi na zvážení, zda v Operačních pokynech nepoukázat na odlišnosti české právní úpravy. „Často kladeného otázky“ nejsou právně závazným nástrojem.

16. Žalovaný dále argumentoval tím, že žalobci nikdo nebránil vybrat si stát, kde bude o dočasnou ochranu žádat. Jde-li o žalobcem zmiňovaný čl. 16 preambule Prováděcího rozhodnutí Rady, tak preambule není součástí normativního textu rozhodnutí a není tedy pro členské státy závazná. Navíc samotný text čl. 16 preambule nikterak nebrání tomu, aby existovala národní úprava nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu z důvodu podání či získání dočasné ochrany v jiném členském státě. Uvedený článek hovoří o tom, že občané Ukrajiny mají možnost si vybrat členský stát, v němž o udělení dočasné ochrany požádají (prvotní žádost), nikoliv o tom, že by mohli o udělení dočasné ochrany žádat ve více členských státech a tímto postupem zkoušet, který z nich jim bude vyhovovat víc. Operační pokyny mají spíše informativní či doporučující charakter a rozhodně nemohou derogovat či jinak konkurovat ustanovením vnitrostátních právních předpisů ČR. Uvedené dokumenty vypracované Evropskou komisí nejsou pro správní orgán závazné. Naopak závazný je pro něj zákon, v tomto případě § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina. Evropská komise navíc není povolána k závaznému výkladu práva EU, takový výklad může poskytnout pouze SDEU. Pro ČR není závazná ani praxe ostatních členských států, na niž žalobce zhusta poukazuje. Čl. 26 odst. 4 směrnice o dočasné ochraně dopadá na situaci, kdy dojde po dohodě členských států k přesunu žadatele nebo držitele dočasné ochrany z důvodu sloučení rodiny nebo z důvodu humanitárních, jak předvídá čl. 15 této směrnice.
17. Podle žalovaného institut nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu pokrývá situace, které nejsou směrnicí o dočasné ochraně výslovně upravené, přitom ovšem při její aplikaci nutně vznikají. Podstatný je proto teleologický výklad směrnice. Základním vodítkem pro tento druh výkladu je preambule každé směrnice. Z bodu 8 a 12 preambule směrnice o dočasné ochraně vyplývá, že se jedná o minimální harmonizaci a že členské státy mohou přijmout normy příznivější. Na druhou stranu předmětná směrnice má bránit druhotnému pohybu osob, ale nemá zabránit tomu, aby držitelé dočasné ochrany požádali o udělení azylu. V bodech 20 a 21 preambule se mluví o mechanismu solidarity mezi členskými státy s finančním a kooperačním prvkem. I z tohoto bodu preambule vyplývá, že cílem směrnice není, aby žadatelé požívali nebo žádali o dočasnou ochranu ve více členských státech a tím zbytečně vyčerpávali kapacity a zdroje členských států.
18. Podle názoru žalovaného ustanovení § 5 odst. 1 písm. c) nebo d) Lex Ukrajina zaplňují mezery ve stručné a minimalistické úpravě směrnice o dočasné ochraně, přičemž nikoho z poskytnutí dočasné ochrany nevylučují. Pokud totiž již osoba získala dočasnou ochranu v jiném členském státě, tak ČR konstatováním nepřijatelnosti její další žádosti o dočasnou ochranu tuto osobu z poskytnutí dočasné ochrany nevylučuje, neboť této osobě již dočasná ochrana byla poskytnuta, byť jiným členským státem EU. ČR toto právo žadateli ani neodnímá ani jinak neupírá. Čl. 28 směrnice o dočasné ochraně dopadá

na jiné situace, než jsou situace popsané výše. Jeho cílem je odepřít z taxativně uvedených důvodů dočasnou ochranu cizinci zcela. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina netransponuje či jinak nedoplňuje čl. 28 předmětné směrnice. Toto ustanovení ani osobu, na níž dopadá, z dočasné ochrany nevylučuje, pouze z něj vyplývá, že žádost o dočasnou ochranu této osoby nebude posuzovat meritorně.

19. Žalovaný se proto domnívá, že institut nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu v důvodech zakotvených v § 5 odst. 1 písm. c) a též d) Lex Ukrajina nejen neodporuje směrnici o dočasné ochraně, ale tuto doplňuje, aby bylo dosaženo cíle směrnice a eliminovány pokusy o zneužití práva na poskytnutí dočasné ochrany. Závěrem žalovaný poukázal na to, že i v unijním právu se uplatní zásada zákazu zneužití práva. Dle jeho přesvědčení opakovaným podáváním žádostí o dočasnou ochranu dochází ke zneužívání práva, které svědčí cizincům, na něž se vztahuje Prováděcí rozhodnutí Rady. Institut nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu je tedy logicky nástrojem, jak takovému zneužívání bránit. Ostatně to je i případ žalobce.

IV.

Průběh řízení

20. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť s tímto postupem žalovaný vyslovil souhlas (viz vyjádření ze dne 9. 1. 2024) a žalobce v soudem stanovené lhůtě soudu nesdělil, že požaduje, aby ve věci bylo nařízeno jednání.
21. S ohledem na žalobní typ a povahu věci soud o předmětné žalobě rozhodl přednostně v souladu s § 56 odst. 3 s. ř. s.
22. Právě z důvodu povinnosti soudu projednat a rozhodnout předmětnou věc přednostně a s přihlédnutím k předmětu řízení (dočasná ochrana osoby vysídlené z území Ukrajiny v důsledku ruské vojenské agrese vůči Ukrajině, kterážto ochrana je garantována přímo na úrovni unijního práva) se soud rozhodl řízení o žalobě nepřerušovat do doby rozhodnutí SDEU o předběžných otázkách předložených mu ze strany Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 Azs 93/2023, jak navrhoval žalovaný. Soud rovněž zohlednil svou předchozí praxi, když již dříve v obdobných věcech nepovažoval s ohledem na povahu projednávané věci za vhodné řízení přerušovat a vyčkávat na zodpovězení předběžných otázek vznesených ze strany Nejvyššího správního soudu (k tomu srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 1. 2024, č. j. 57 A 84/2023 – 41). Jak bude uvedeno níže, soud provedl podrobné posouzení otázky souladnosti dotčené vnitrostátní úpravy s úpravou unijní, k čemuž je oprávněn, přičemž naopak není povinen řízení přerušovat do doby, než budou zodpovězeny předběžné otázky předložené SDEU (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2023, č. j. 3 Azs 275/2022 – 28, bod [29]). Soud rovněž ve svých úvahách o dalším procesním postupu zohlednil tu skutečnost, že z dostupných informací je nanejvýše pravděpodobné, že SDEU bude o předmětných předběžných otázkách rozhodovat ve standardním řízení, což může trvat i více než dva roky (přitom předmětná věc byla u SDEU zaevidována teprve v prosinci 2023 pod č. C-753/23). Pro úplnost soud uvádí, že o zamítnutí návrhu žalovaného na přerušování řízení nerozhodoval samostatným usnesením, protože o předmětné žalobě bylo meritorně rozhodnuto bez prodlení po nezbytných prvotních procesních úkonech, tudíž by vydání samostatného procesního usnesení bylo pouhým formalismem.

V.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Posouzení věci soudem

23. V nyní projednávané věci je zřejmé, že předmětem posouzení byla žaloba, kterou se žalobce domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v tom, že žalovaný vrátil žalobci jako nepřijatelnou jeho žádost o poskytnutí dočasné ochrany v ČR, a to s odkazem na § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina.
24. Soud se nejprve zabýval posouzením podmínek řízení, neboť k meritornímu posouzení dané věci lze přistoupit pouze tehdy, jsou-li splněny podmínky řízení.
25. Podle § 82 s. ř. s. platí, že *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.*
26. Podle § 83 s. ř. s. platí, že *žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení provedl zásah; jde-li o zásah ozbrojených sil, veřejného ozbrojeného sboru, ozbrojeného bezpečnostního sboru nebo jiného obdobného sboru, který není správním orgánem, anebo příslušníka takového sboru, je žalovaným správní orgán, který takový sbor řídí nebo jemuž je takový sbor podřízen, a u obecní policie obec.*
27. Podle § 84 odst. 1 s. ř. s. platí, že *žaloba musí být podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu; nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.*
28. Podle § 85 s. ř. s. platí, že *žaloba je nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.*
29. A konečně podle § 87 odst. 1 s. ř. s. platí, že *soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.*
30. Soud předně konstatuje, že žalobce byl aktivně legitimován k podání žaloby, neboť v žalobě tvrdil, že postup žalovaného správního orgánu, v němž spatřuje nezákonný zásah (tj. vrácení předmětné žádosti o dočasnou ochranu, jako nepřijatelné, tedy bez meritorního posouzení a rozhodnutí o žádosti), byl zaměřen přímo proti němu. Pasivní legitimace žalovaného je rovněž zřejmá, neboť dle žalobního tvrzení to byl žalovaný, kdo v pozici příslušného správního orgánu žalobci jeho žádost vrátil jako nepřijatelnou s odkazem na § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, přičemž žalovaný svou pasivní legitimaci ani nespороval.
31. Soud dále konstatuje, že žaloba byla podána včas, neboť k tvrzenému zásahu došlo dne 6. 12. 2023 a žalobce svou žalobu u soudu podal dne 3. 1. 2024, tj. při zachování subjektivní i objektivní lhůty ve smyslu § 84 odst. 1 s. ř. s. Žalobce seznal důvody, pro které mu byla předmětná žádost o dočasnou ochranu vrácena, z formuláře žádosti, kde pracovník žalovaného vyznačil, že je žádost žalobce nepřijatelná a současně na rubové straně žádosti zaškrtnul variantu s textem, že *„je žádost nepřijatelná, neboť žadatel(ka) získal(a) dočasnou nebo mezinárodní ochranu v jiném ČS EU“*. Vrácení žádosti žalobci ze strany žalovaného bez vydání rozhodnutí bylo faktickým úkonem správního orgánu, tudíž se jednalo o zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004 – 42). Jelikož žalovaný o vrácení předmětné žádosti o

dočasnou ochranu žalobci nevydal žádné rozhodnutí (žalobce se nemohl bránit žalobou podle § 65 s. ř. s.), resp. zákon ani vydání rozhodnutí v těchto případech nepředpokládá (žalobce se ani nemohl bránit žalobou na ochranu před nečinností dle § 79 s. ř. s.), byl naplněn i požadavek na subsidiaritu zásahové žaloby.

32. V judikatuře správních soudů jednoznačně převládá právní názor, že vrácení žádosti o udělení dočasné ochrany jako nepřijatelné podle § 5 odst. 1 písm. c) nebo d) Lex Ukrajina může představovat nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s. a dále že zákonem stanovené vyloučení soudního přezkumu vrácení žádosti jako nepřijatelné podle § 5 odst. 2 Lex Ukrajina nelze aplikovat, a to ani v případě, že žalobci byla přiznána dočasná ochrana v jiném členském státě EU (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 1. 2024, č. j. 57 A 84/2023 – 41, body 19 a 20, resp. tam odkazovaná rozhodnutí správních soudů). Stručně shrnuto, soudní výlučka podle § 5 odst. 2 Lex Ukrajina je v rozporu s unijním právem, tudíž ji nelze aplikovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017 – 20, body [71] a [72]). Podle názoru zdejšího soudu, jakož i některých dalších krajských soudů, právo žalobce podat žalobu (resp. přípustnost žaloby) vyplývá z čl. 29 směrnice o dočasné ochraně (stanovující požadavek zajistit opravný prostředek osobám, které byly z poskytnutí dočasné ochrany vyloučeny) ve spojení s čl. 47 Listiny základních práv EU (garantujícím, že každý, jehož práva a svobody zaručené unijním právem byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem). Soud má nadále za to, že požadavek na *vyloučení z poskytnutí dočasné ochrany* podle čl. 29 směrnice o dočasné ochraně nelze vykládat příliš úzce, a to jen v návaznosti na důvody uvedené v čl. 28 téže směrnice (jak tomu bylo v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2022, č. j. 2 Azs 178/2022 – 46, bod [23]). Soud poukazuje na systematické zařazení ustanovení čl. 29 směrnice o dočasné ochraně, zakotvujícího právo na opravný prostředek, do samostatné kapitoly nazvané *Závěrečná ustanovení* (jež pojmově má povahu obecně použitelných ustanovení), to vše bez výslovného odkazu na předcházející čl. 28, zařazený do odlišné kapitoly *Zvláštní ustanovení*. Zdejší soud ve shodě s jinými krajskými soudy zastává širší výklad *vyloučení z poskytnutí dočasné ochrany* spočívající v jakémkoli faktickém vyloučení z poskytnutí dočasné ochrany v daném členském státě, tedy i případy odepření meritorního projednání žádosti osoby, které byl udělen status dočasné ochrany v jiném členském státě, jak je tomu v případě české vnitrostátní úpravy formou nepřijatelnosti žádosti. Navíc již i osmý senát Nejvyššího správního soudu dovodil, že soudní výlučka přezkumu neudělení povolení k pobytu podle § 5 odst. 2 lex Ukrajina je v rozporu s unijním právem, byť dovodil, že osoby požívající dočasné ochrany mají právo na účinný prostředek nápravy před soudem na základě čl. 47 pododstavce prvního Listiny základních práv EU, zatímco čl. 29 směrnice se neaplikuje na případy vrácení žádosti pro nepřípustnost podle § 5 odst. 1 písm. c) nebo d) Lex Ukrajina (viz body [49] až [52] usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 Azs 93/2023 – 37).
33. Soud v projednávané věci neshledal žádných důvodů, pro které by se měl od uvedených závěrů o přípustnosti zásahové žaloby proti úkonu žalovaného, který spočívá ve vrácení žádosti žalobce o dočasnou ochranu jako nepřijatelné, jakkoli odchýlit. Soud proto v nyní projednávané věci dospěl k závěru, že žaloba žalobce byla s ohledem na pravidla plynoucí ze směrnice o dočasné ochraně a z Listiny základních práv EU přípustná, a to i přes výlučku podle § 5 odst. 2 Lex Ukrajina, která se neaplikuje pro rozpor s unijním právem.

34. Navíc o přípustnosti předmětné žaloby nebylo sporu ani mezi účastníky řízení, když i samotný žalovaný měl žalobu za přípustnou, byť to odůvodňoval jinak, než žalobce (srov. čl. II předmětné žaloby a čl. II. vyjádření žalovaného k žalobě).
35. Vzhledem ke splnění podmínek řízení a dále k tomu, že předmětná žaloba obsahuje všechny požadované formální náležitosti, mohl soud přistoupit k věcnému přezkoumání její důvodnosti.
36. Soud v souladu s § 87 odst. 1 část věty před středníkem s. ř. s. posuzoval důvodnost žaloby na základě skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí.
37. Z podání účastníků řízení vyplynulo, že mezi nimi nebylo sporu o následujících skutečnostech relevantních pro posouzení důvodnosti žaloby: (i) žalobci, který je občanem Ukrajiny, byla dne 5. 3. 2023 udělena dočasná ochrana v Rumunsku, (ii) žalobce dne 21. 6. 2023 požádal na ambasádě Rumunska v Praze o vzdání se práv plynoucích z udělené dočasné ochrany a vrátil průkaz o povolení k pobytu držitele dočasné ochrany, (iii) žalobce dne 6. 12. 2023 podal předmětnou žádost o dočasnou ochranu v ČR, a (iv) žalovaný předmětnou žádost žalobci vrátil jako nepřijatelnou z důvodu, že žalobce již získal dočasnou ochranu v Rumunsku. Tyto skutečnosti potvrzuje i obsah soudu předloženého správního spisu. Žalovaný rovněž nezpochybnil žalobcova tvrzení, že v ČR žije žalobcův bratr a rovněž že žalobce na území ČR bydlí se svou přítelkyní, slečnou A. J., na adrese bytem X. Soud měl na základě právě uvedených nesporných skutečností a ve spojení s obsahem správního spisu za dostatečně zjištěný skutkový stav relevantní pro posouzení důvodnosti žaloby, a proto již k důkazu neprováděl listiny předložené žalobcem v příloze žaloby, a to pro nadbytečnost. Žalovaný žádný důkazní návrh neučinil.
38. Při nespornosti základních skutkových okolností případu byla předmětem sporu výlučně jen právní otázka, zda lze žadatelem (občanem Ukrajiny) podanou žádost o dočasnou ochranu vrátit jako nepřijatelnou z důvodu, že žadateli již byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě EU, resp. zda se jedná o nezákonný zásah, pokud takto žalovaný vůči žadateli (žalobci) postupoval. Ostatně i argumentace obou účastníků řízení je převážně vedena v takto obecné rovině. Předmětná právní otázka již byla v jiných podobných případech správními soudy (včetně zdejšího soudu) zodpovězena a soud níže na relevantní soudní rozhodnutí odkáže. Soud si je vědom toho, že žalovaný proti níže odkazovaným rozsudkům krajských soudů rozhodujících ve správním soudnictví podal kasační stížnosti, ale to nebyl pro soud důvod, aby je soud nenásledoval, neboť jde o rozsudky pravomocné podle § 54 odst. 5 s. ř. s. a jejich argumentace je přesvědčivá.
39. Soud i v nyní projednávané věci žalobce dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**.
40. S ohledem na obsáhlost žaloby i vyjádření žalovaného k žalobě soud nejprve předesílá, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu *účelem soudního přezkumu není obsáhle reagovat na každou dílčí námitku vznesenou účastníky řízení, nýbrž vypořádat obsah a smysl jejich argumentace. Toho je možné docílit i takovým způsobem, že soud proti tvrzení účastníka postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky účastníka jako celek neobstojí* (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38, bod [16] a ze dne 18. 10. 2023, č. j. 10 Afs 76/2023-52, bod [10], či nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Tímto způsobem soud v projednávané věci přistoupil k vypořádání obsáhlé argumentace účastníků řízení.

41. Dále pak soud v obecné rovině poukazuje na to, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu řešící posuzování důvodnosti zásahových žalob (srov. např. rozsudky ze dne 31. 8. 2017, č. j. 4 As 117/2017 – 46 a ze dne 11. 7. 2019, č. j. 9 As 138/2019 – 35) *je ochrana podle § 82 s. ř. s. důvodná tehdy, pokud jsou kumulativně splněny všechny podmínky stanovené v tomto ustanovení. Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno (5. podmínka).*
42. S ohledem na výše popsané okolnosti předmětného případu a na předmět sporu je zřejmé, že 1., 2., 4. a 5. podmínka byly splněny, když žalobci byla žalovaným vrácena předmětná žádost o dočasnou ochranu, čímž žalobci bylo odepřeno meritorní posouzení jeho žádosti o dočasnou ochranu, bez které žalobce není oprávněn na území ČR požívat práv spojených s dočasnou ochranou.
43. Zbývalo tedy posoudit podmínku poslední, a to zda předmětný zásah žalovaného (vrácení předmětné žádosti o dočasnou ochranu jako nepřijatelné) byl či nebyl zákonný. Obecně platí, že zásah je nezákonný, je-li v rozporu s objektivním právem, typicky bude-li dán rozpor s normami, které regulují uplatnění a realizaci daného zásahu. Soud ve svém meritorním posouzení žaloby vyšel zejména z následující relevantní právní úpravy.
44. Podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina *je žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná, jestliže je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie. Podle odst. 2 téhož zákonného ustanovení Ministerstvo vnitra nebo Policie České republiky nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti; soudní přezkum je vyloučen.*
45. Podle § 2 Lex Ukrajina platí, že *dočasnou ochranou se rozumí oprávnění k pobytu na území České republiky podle zákona o dočasné ochraně cizinců za účelem poskytnutí dočasné ochrany na území České republiky v návaznosti na rozhodnutí Rady.*
46. Podle § 4 odst. 3 věty první Lex Ukrajina platí, že *nestanoví-li tento zákon jinak, použije se na udělování dočasné ochrany podle tohoto zákona zákon o dočasné ochraně cizinců.*
47. Podle § 4 odst. 1 zákona o dočasné ochraně platí, že *žádostí o poskytnutí dočasné ochrany se rozumí projev vůle cizince, z něhož je zřejmé, že hledá v České republice dočasnou ochranu.*
48. Podle čl. 47 prvního pododstavce Listiny základních práv EU platí, že *každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem.*
49. Podle čl. 5 odst. 3 věty první směrnice o dočasné ochraně platí, že *rozhodnutí Rady zavádí v souladu s touto směrnicí dočasnou ochranu vysídlených osob, na něž se rozhodnutí vztahuje, ve všech členských státech.*
50. Podle čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně platí, že *členské státy přijmou opatření nezbytná k zajištění povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, a to na celé období trvání ochrany. Za tímto účelem budou vydány potřebné dokumenty nebo jiné rovnocenné doklady.*
51. Podle čl. 11 směrnice o dočasné ochraně platí, že *členský stát převezme zpět osobu požívající na jeho území dočasnou ochranu, pokud se tato osoba v průběhu doby stanovené rozhodnutím Rady podle článku 5 bez povolení zdržuje na území jiného členského státu nebo se bez povolení*

snaží na toto území vstoupit. Na základě dvoustranné dohody členské státy mohou rozhodnout, že tento článek nebudou používat.

52. Podle čl. 26 odst. 4 směrnice o dočasné ochraně platí, že *v případě přemístění osoby z jednoho členského státu do druhého končí platnost povolení k pobytu v členském státě, který osoba opouští, a tento členský stát přestane mít ve vztahu k těmto osobám povinnosti související s dočasnou ochranou. Dočasnou ochranu poskytne daným osobám nový hostitelský členský stát.*
53. Podle čl. 28 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně členské státy mohou vyloučit osoby z poskytnutí dočasné ochrany, pokud existují závažné důvody se domnívat, že daná osoba spáchala zločin proti míru, válečný zločin nebo zločin proti lidskosti, vážný nepolitický zločin mimo území hostitelského členského státu nebo že je vinna činy proti cílům a zásadám Spojených národů, nebo že existuje důvodné podezření, že by tato osoba mohla ohrozit bezpečnost hostitelského členského státu nebo že představuje nebezpečí pro společnost tohoto státu.
54. Podle čl. 29 směrnice o dočasné ochraně platí, že *osoby vyloučené členským státem z poskytnutí dočasné ochrany nebo zajištění sloučení rodiny jsou oprávněny podat v daném členském státě opravný prostředek.*
55. V bodě 15 preambule Prováděcího rozhodnutí Rady se uvádí: *Je třeba poznamenat, že členské státy se v prohlášení dohodly, že nebudou uplatňovat článek 11 směrnice 2001/55/ES.*
56. Podle čl. 1 Prováděcího rozhodnutí Rady *se stanoví, že na území Unie nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob, které musely opustit Ukrajinu v důsledku ozbrojeného konfliktu.*
57. V projednávané věci není sporu o tom, že žalovaný pro svůj postup měl oporu v § 5 Lex Ukrajina, podle kterého je žádost o udělení dočasné ochrany nepřijatelná také tehdy, byla-li podána cizincem, kterému byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě EU, přičemž příslušný správní orgán takovou nepřijatelnou žádost cizinci vrátí a sdělí mu důvod nepřijatelnosti. Podstata sporu tak tkví v tom, zda je uvedena vnitrostátní zákonná úprava souladná s uniijním právem reprezentovaným v prvé řadě směrnicí o dočasné ochraně a Prováděcím rozhodnutím Rady. Pokud by totiž v souladu nebyla, pak by byl soud povinen danou zákonnou úpravou neaplikovat pro její rozpor s právem EU (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017 – 20, bod [71], resp. tam odkazované usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 12/08).
58. Zdejší soud již v několika obdobných případech dovodil (a to ve shodě s řadou dalších rozsudků jiných krajských soudů), že předmětný zákonný důvod nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu stanovený v § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, který žalovaný aplikoval i ve vztahu k žalobci v nyní projednávané věci, není souladný s uniijním právem. Soud v nyní projednávané věci neshledal žádného přesvědčivého důvodu, pro který by se měl odchýlit od jím doposud zastávaného právního názoru, naposledy vyjádřeného v již odkazovaném rozsudku ze dne 4. 1. 2024, č. j. 57 A 84/2023 – 41 (a předtím např. v rozsudcích ze dne 24. 10. 2023, č. j. 57 A 67/2023 – 37 a ze dne 27. 6. 2023, č. j. 57 A 20/2023 – 66). V odkazovaných rozsudcích zdejší soud dospěl k některým dále uvedeným závěrům, které jsou příznačné i pro nyní projednávanou věc.
59. Obecně platí, že směrnice (jakožto sekundární pramen práva EU) mohou mít v určitých případech přímý účinek a jednotlivec se jejich úpravy může dovolat. Přímý účinek má

směrnice za předpokladu marného uplynutí lhůty pro transpozici směrnice, dále dostatečné jasnosti a bezpodmínečnosti daného ustanovení a konečně skutečnosti, že přímou aplikací směrnice nedojde k uložení povinností jednotlivci.

60. Tyto podmínky přímého účinku jsou v případě směrnice o dočasné ochraně splněny. Transpoziční lhůta směrnice uplynula dne 31. 12. 2002 a přímou aplikací předmětné směrnice nedochází k uložení žádné povinnosti jednotlivci. Dále pak směrnice o dočasné ochraně v čl. 8 odst. 1 stanovuje povinnost členským státům přijmout opatření nezbytná k zajištění povolení k pobytu osobám požívajícím dočasné ochrany, a to po celé období trvání ochrany. Naopak směrnice o dočasné ochraně neupravuje možnost členského státu nepřijmout žádost o dočasnou ochranu z důvodu, že o ni žadatel požádal nebo ji získal v jiném členském státu. Přitom ale výslovně uvádí, že zavádí minimální normy pro poskytování dočasné ochrany a pravomoc členských států zavádět nebo udržovat toliko *příznivější* opatření pro osoby požívající dočasné ochrany. Možnost vyloučit určitou osobu z poskytnutí dočasné ochrany upravuje pouze čl. 28 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně, a to taxativním výčtem případů. Právě uvedená úprava obsažená ve směrnici o dočasné ochraně tvoří dohromady a ve spojení s dohodou členských států o vyloučení aplikace č. 11 této směrnice na případy osob vysídlených z Ukrajiny (podrobněji viz níže) dostatečně jasnou a bezpodmínečnou právní normu, která podle názoru soudu brání členským státům, aby v rámci vnitrostátní úpravy vyloučily z meritorního projednání žádosti o dočasnou ochranu těch osob vysídlených z Ukrajiny, které již dříve o dočasnou ochranu požádaly nebo ji získaly v jiném členském státě EU. Soud zastává názor, že § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina stanoví pro osoby stížené konfliktem na Ukrajině méně příznivé podmínky, než jaké v podobě minimálních standardů zakotvuje směrnice o dočasné ochraně, a proto tato zákonná ustanovení nelze aplikovat pro rozporu s unijním právem, přičemž se prosadí přímý účinek směrnice o dočasné ochraně.
61. Soud tudíž souhlasí se závěry o rozporu institutu nepřijatelnosti žádosti dle § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina s uvedenými požadavky unijního práva vyslovenými (kromě již uvedených rozsudků zdejšího soudu) rovněž v rozsudcích zdejšího soudu ze dne 17. 5. 2023, č. j. 55 A 6/2023-44, body 28 až 35, ze dne 12. 6. 2023, č. j. 55 A 12/2023-95, body 87 a 88, a ze dne 6. 9. 2023, č. j. 77 A 30/2023-68, body 68 až 75, dále v rozsudcích Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2023, č. j. 6 A 82/2023-41, body 47 až 58, ze dne 31. 8. 2023, č. j. 6 A 77/2022-52, body 47 až 59 a ze dne 4. 10. 2023, č. j. 6 A 104/2023-41, body 48 až 60, nebo rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2023, č. j. 41 Az 28/2023-42, bod 37.
62. Soud má i v nyní projednávané věci za to, že žalovaným aplikované ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina je v rozporu s unijním právem tím, že nepřípustně zakládá další důvod, pro který se cizinci neudělí dočasná ochrana na území ČR.
63. Soud nesouhlasí s žalovaným, že § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina cizince z dočasné ochrany nevylučuje, když „jen“ vylučuje jeho právo na meritorní projednání jeho žádosti o jinou, další dočasnou ochranu v jiném členském státě. Soud vnímá smysl a účel směrnice o dočasné ochraně tak, že případy, kdy jsou členské státy oprávněny vyloučit cizince z dočasné ochrany, jsou taxativně vymezeny v čl. 28 odst. 1 této směrnice, kdy důvody vyloučení musí být posouzeny individuálně podle čl. 28 odst. 2 této směrnice a rozhodnutí o vyloučení lze napadnout oprávněným prostředkem dle čl. 29 této směrnice. Podle názoru soudu je nutno sousloví *vyloučení osoby z poskytnutí dočasné ochrany* vykládat jako nevyhovění žádosti o dočasnou ochranu také i z jiných než směrnicí

taxativně stanovených důvodů či dokonce odmítnutí přijetí žádosti (a tedy i odmítnutí jejího meritorního posouzení) s odkazem na to, že žadateli již byl status dočasné ochrany přiznán v jiném členském státě. Čl. 28 směrnice o dočasné ochraně je realizací legislativního úmyslu vyjádřeného v bodě 22 preambule této směrnice (tj. *je nezbytné stanovit kritéria pro vyloučení některých osob z dočasné ochrany v případě přílivu vysídlených osob*), přičemž platí již výše uvedené, že směrnice o dočasné ochraně stanoví *minimální* rozsah práv z dočasné ochrany s tím, že členské státy mohou stanovit pouze příznivější podmínky pro osoby požívající dočasné ochrany (srov. bod 12 preambule této směrnice a čl. 1, čl. 3 odst. 5 této směrnice, či bod 18 preambule Prováděcího rozhodnutí Rady).

64. Soud nadále zastává názor, že v důsledku vyloučení aplikace čl. 11 směrnice o dočasné ochraně a současně taxativního výčtu v čl. 28 téže směrnice, to vše ve spojení s čl. 8 odst. 1 téže směrnice, došlo k omezení práva členských států stanovovat vnitrostátním právem další podmínky jdoucí nad rámec výčtu v čl. 28 této směrnice, za nichž lze odmítnout poskytnutí dočasné ochrany, tedy i posuzované podmínky vázané na poskytnutí dočasné ochrany v jiném členském státě. Soud vychází z toho, že účelem čl. 11 směrnice o dočasné ochraně je to, aby osoba požívající dočasné ochrany pobývala v tom státě, který jí poskytl dočasnou ochranu, kdy dočasnou ochranu by měla tato osoba požívat pouze v tom členském státě, který jí udělil odpovídající povolení k pobytu. A naopak výslovným vyloučením aplikace čl. 11 této směrnice členské státy vyjádřily úmysl umožnit volný pohyb osob s dočasnou ochranou mezi členskými státy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2023, č. j. 8 Azs 93/2023 – 37, bod [44]). Bod 9 preambule směrnice o dočasné ochraně o druhotném pohybu osob se podle názoru soudu váže právě k čl. 11 této směrnice, který členské státy dohodou vyloučily.
65. Soud nesouhlasí s názorem žalovaného, že dohoda o neaplikaci čl. 11 směrnice o dočasné ochraně neznamená nic než to, že držitel dočasné ochrany neoprávněně pobývajícím na území jiného členského státu nebude tímto členským státem přemísťován do členského státu, který mu povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany vydal. Takový výklad žalovaného je v očích soudu absurdní. Pokud by se totiž konkrétní vysídlený občan Ukrajiny rozhodl z legitimních důvodů pobývat na území jiného členského státu než v členském státu, kde mu byl předtím udělen status dočasné ochrany, ovšem nebyl by oprávněn v daném druhém členském státu požádat o dočasnou ochranu, pak by na území druhého členského státu pobýval bez oprávnění k pobytu, tedy nelegálně a bez práv spojených s dočasnou ochranou. Institut dočasné ochrany by v těchto případech byl prakticky vyprázdněn a daný vysídlený občan Ukrajiny by fakticky byl nucen se vrátit zpět do původního členského státu, neboť by v druhém členském státu neměl práva spojená s poskytnutím dočasné ochrany. Vyloučení čl. 11 směrnice o dočasné ochraně pro osoby vysídlené z Ukrajiny by tak postrádalo smyslu.
66. Soud se neztotožňuje s názorem, že by nepřijatelnost žádosti z důvodu, že dočasná ochrana již byla žadatelům udělena v jiném členském státě, nebyla způsobilou zasáhnout do práv žadatelů. V případech, kdy žadatel v členském státě, kde mu byla poprvé poskytnuta dočasná ochrana, prokazatelně této ochrany nepožívá, neboť se přesunul do jiného členského státu (případně se práv spojených s dočasnou ochranou v prvním státě výslovně vzdal, jak to učinil žalobce v nyní posuzovaném případě), pak odmítá-li mu jiný členský stát (Česká republika) dočasnou ochranu poskytnout (a to pouze s odkazem na to, že mu dočasná ochrana byla již udělena v jiném členském státě), tak se žadatel prakticky ocitá bez práv spojených s dočasnou ochranou. K zásahu do práv žadatele tedy

v takových případech podle názoru soudu dochází, když je popírán smysl a základní účel dočasné ochrany.

67. Podle názoru soudu směrnice o dočasné ochraně nevylučuje možnost podat žádost o dočasnou ochranu poté, co již byla dočasná ochrana žadateli poskytnuta v jiném členském státě, neboť ze směrnice o dočasné ochraně pouze vyplývá, že žadatel nemůže požívat dočasné ochrany ve více státech současně (shodně např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2023, č. j. 6 A 82/2023-41). Tak tomu v nyní posuzovaném případě zjevně není, když žalobce se práv spojených s dočasnou ochranou poskytnutou mu v Rumunsku výslovně vůči Rumunsku vzdal a namísto toho o tato práva žádá v ČR, a to z legitimních důvodů. Žalobce totiž má v ČR bratra a rovněž přítelkyni (českou občanku), se kterou v ČR bydlí, tudíž jsou zde dány lepší předpoklady pro jeho začlenění do společnosti než v Rumunsku, kde žalobce podle svých slov nikdy nechtěl po dobu válečného konfliktu na Ukrajině zůstat.
68. Soud nepochybně vychází z premisy, že dočasnou ochranu může mít cizinec v jeden okamžik udělenou pouze v jednom členském státě. Problém české vnitrostátní právní úpravy však spočívá v tom, že prostřednictvím institutu nepřijatelnosti žádosti prakticky vylučuje z dočasné ochrany ty osoby, kterým dočasnou ochranu na počátku udělil jiný členský stát (zpravidla tranzitní stát sousedící s územím Ukrajiny, jako tomu bylo v případě žalobce) a které se přesunou do jiného členského státu, kde z legitimních důvodů chtějí práv spojených s dočasnou ochranou využívat. Takové vyloučení z dočasné ochrany podle názoru soudu jde proti smyslu a účelu dočasné ochrany stanovené pro osoby vysídlené z Ukrajiny ve směrnici o dočasné ochraně ve spojení s Prováděcím rozhodnutím Rady. Soud se shoduje se závěrem Krajského soudu v Ostravě, že smysl směrnice o dočasné ochraně netkví v tom, aby byl žadatel, jemuž již jednou byla udělena dočasná ochrana, *uvězněn* v tomto členském státě bez možnosti následně tento stát opustit a registrovat svou žádost o dočasnou ochranu v jiném členském státě (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 6. 2023, č. j. 18 Az 14/2023-20, body 45 až 50). A proto prostřednictvím nepřijatelnosti žádosti nelze pro rozpor se směrnicí o dočasné ochraně vyloučit osobu z dočasné ochrany jen z toho důvodu, že jí byla udělena dočasná ochrana v jiném členském státě EU (obdobně srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2023, č. j. 41 Az 28/2023-42, body 43 až 45). Na tomto místě soud poukazuje rovněž na bod 16 preambule Prováděcího rozhodnutí Rady, podle něhož si ukrajinští státní příslušníci *mohou vybrat členský stát, v němž chtějí požívat práv spojených s dočasnou ochranou, a připojit se ke své rodině a přátelům v rámci sítí početných diaspor, které v současnosti existují v celé Unii*, a dále na čl. 26 směrnice o dočasné ochraně, který zná mechanismus pro případy přemístění osob požívajících dočasnou ochranu, včetně toho, že přemístěním dané osoby skončí platnost dočasné ochrany v členském státě jejího dosavadního pobytu a dočasná ochrana jí bude udělena v druhém členském státu, kam je přemístěna.
69. Soud v nyní projednávané věci nemohl přisvědčit dílčímu argumentu žalovaného, že postup žalobce spíše svědčí o zneužití institutu dočasné ochrany. Předně je třeba upozornit, že v případě žalobce jde o argument mimoběžný s předmětem sporu, neboť zneužití práva nebylo důvodem vrácení žádosti žalobci, resp. jím ani být nemohlo, neboť zneužití práva není ani důvodem pro nepřijatelnost žádosti o dočasnou ochranu dle § 5 odst. 1 Lex Ukrajina. Zneužití práva by mohlo být pouze důvodem pro zamítnutí žádosti o dočasnou ochranu, avšak teprve po provedení správního řízení, v němž by byla žádost věcně přezkoumávána (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 4. 1. 2024, č. j. 57 A 84/2023

– 41, bod 29, ze dne 6. 9. 2023, č. j. 77 A 30/2023-68, bod 82, nebo ze dne 12. 6. 2023, č. j. 55 A 12/2023-95, bod 89).

70. V obecné rovině soud uvádí, že nikterak neupírá členským státům možnost dočasnou ochranu neposkytnout v případě zneužití práva, avšak případné zamítavé správní rozhodnutí by muselo být odůvodněno individuálními okolnostmi konkrétního žadatele a nesmí se jednat o odeprání všem žadatelům určité skupiny pouze z důvodu, že jim v minulosti byla poskytnuta dočasná ochrana jinde (resp. že o dočasnou ochranu požádali jinde), jak to činí § 5 odst. 1 písm. d), resp. c) Lex Ukrajina. Jinými slovy, členské státy by si jistě mohly na úrovni unijního práva společně stanovit, že není nutno rozhodovat o žádosti žadatele, kterému byla udělena dočasná ochrana jinde, ale musely by takový svůj záměr legislativně projevit, k čemuž podle názoru soudu ve směrnici o dočasné ochraně ani jinak nedošlo. Naopak existenci takového úmyslu unijního zákonodárce podle názoru soudu vylučuje postup členských států, které se společně dohodly, že nebudou uplatňovat čl. 11 směrnice o dočasné ochraně v případě hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny.
71. Lze souhlasit s tím, že nelze přiznat ochranu v těch případech, kdy by žadatel měnil členské státy ryze účelově (např. podle výše materiální podpory poskytované v tom kterém státě), ovšem to lze řešit pouze na podkladě konkrétních okolností případu, přičemž k tomu nemůže sloužit institut nepřijatelnosti žádosti, ale případné zamítnutí žádosti rozhodnutím správního orgánu, které bude náležitě odůvodněno a bude podléhat soudnímu přezkumu.
72. V poměrech projednávané věci soud zdůrazňuje, že ze správního spisu ani z tvrzení účastníků žádné zjevné indicie o zneužití práva na udělení dočasně ochrany ze strany žalobce nevyplynuly. Žalobce tvrdil, že v ČR o dočasnou ochranu požádal proto, že od počátku po svém odchodu z Ukrajiny směřoval do ČR, kde má svého bratra, a kde i začal bydlet se svou přítelkyní (českou občankou). Žalobce rovněž tvrdil, že o dočasnou ochranu v Rumunsku nikdy žádat nechtěl a že se práv spojených s dočasnou ochranou vůči Rumunsku vzdal, což také žalovanému doložil. V takovémto jednání žalobce soud, na rozdíl od žalovaného, nespatřuje žádné zneužití dočasně ochrany. Žalovanému uniká, že žalobce je stále osobou, která byla nucena opustit zemi svého původu v důsledku válečného konfliktu na území Ukrajiny, přičemž tento jeho status se nemůže změnit tím, že se z Rumunska (na jehož území vstoupil z Ukrajiny) přesunul do ČR, kde má určité rodinné vztahy a jisté zázemí, což mu umožní se lépe začlenit do společnosti v ČR než v Rumunsku, ke kterému dle svého tvrzení (žalovaným nezpochybněného) nemá žádný vztah a nikdy tam po dobu trvání válečného konfliktu na Ukrajině neplánoval zůstat.
73. Soud ani v obecné rovině nepřisvědčil argumentu žalovaného, že na žadatele o dočasnou ochranu v jiném členském státě, než ve kterém mu byla dočasná ochrana původně udělena, nelze pohlížet jako na vysídlenou osobu, neboť mu stále svědčí dočasná ochrana v původním členském státě, které se nelze vzdát. Vysídlenými osobami se podle čl. 2 písm. c) bod i) směrnice o dočasné ochraně rozumějí státní příslušníci třetí země nebo osoby bez státní příslušnosti, které musely opustit zemi či oblast původu nebo byly evakuovány, zejména na výzvu mezinárodních organizací, a nemohou se s ohledem na stávající situaci v zemi vrátit za bezpečných a trvalých podmínek, a na které by se případně mohl vztahovat článek 1 oddíl A Ženevské úmluvy nebo jiné mezinárodní či vnitrostátní akty poskytujících mezinárodní ochranu, zejména osoby, které uprchly z oblastí ozbrojených konfliktů. Dokud se tedy situace na Ukrajině zásadním způsobem

nezlepší a ukrajinští státní příslušníci budou nadále spadat pod osobní působnost Prováděcího rozhodnutí Rady, jejich status zůstává nezměněný, ať už se nacházejí kdekoli v EU a mají jakékoli oprávnění k pobytu. Stále se totiž nemohou vrátit do země původu za bezpečných a trvalých podmínek (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 1. 2024, č. j. 57 A 84/2023 – 41, bod 31, a tam odkazované rozsudky správních soudů).

74. Soud rovněž nadále zastává názor o nedůvodnosti argumentace žalovaného o takřka maximálním vytížení kapacity pro přijímání osob na základě dočasné ochrany. Jakkoli soud rozumí tomu, že kapacity pro osoby s dočasnou ochranou jsou omezené a současná situace vyvolaná ruskou vojenskou agresí je i pro ČR složitá, tak dle stávající unijní úpravy, kterou je ČR vázána, členské státy nejsou oprávněny jednostranně stanovovat podmínky dočasné ochrany nad rámec směrnice o dočasné ochraně, pokud by byly méně příznivé pro vysídlené osoby. Přijímací kapacity podle čl. 25 odst. 1 věta třetí směrnice o dočasné ochraně nebyly Prováděcím rozhodnutím Rady stanoveny, přičemž směrnice počítá s koordinací na unijní úrovni. Skutečnost, že kapacity mohou být na hraně vyčerpání, nemůže zdůvodnit postup vnitrostátních orgánů nerespektující povinnosti plynoucí z evropského práva a individuální okolnosti případu. Je odpovědností státu, aby kritický nedostatek kapacit řešil právně souladnou a systematickou cestou na evropské úrovni (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 4. 1. 2024, č. j. 57 A 84/2023 – 41, bod 32, resp. odkazované předchozí rozsudky zdejšího soudu).
75. Podle názoru soudu jím zastávaný výklad koresponduje s principem solidarity mezi členskými státy při řešení složité situace dané masovým přílivem vysídlených osob prchajících z Ukrajiny před válkou vyvolanou ruskou agresí. Je logické, že nejvíce žádosti o dočasnou ochranu bude podáno, resp. nejvíce případů dočasné ochrany bude uděleno, v těch členských státech, které jsou hlavními vstupními místy z Ukrajiny na území EU. Jelikož je zjevné, že se jedná o dlouhodobou situaci (válečný konflikt trvá již několik let, aniž by se rýsovalo jeho řešení), je žádoucí, aby se i ty osoby, které již získaly status dočasné ochrany v jednom členském státě (zpravidla ve „vstupním státě“, jako tomu je např. v případě Rumunska), trvaleji usídlovaly v členském státě, ke kterému mají určitý vztah, příp. kde mají zázemí či rodinné vztahy, neboť tím se zvyšuje jejich šance na bezproblémové začlenění do společnosti. Pouze takto bude možné vysídlení občanů Ukrajiny v rámci celé EU lépe zvládnout.
76. Zdejší soud v již odkazovaném v rozsudku ze dne 27. 6. 2023, č. j. 57 A 20/2023-66, bod [43] poukázal na to, že s možností stěhování ukrajinských občanů požívajících dočasnou ochranu mezi jednotlivými členskými státy počítá rovněž Evropská komise, jak je patrné ze „Sdělení Komise Evropskému parlamentu a Radě: Dočasná ochrana osob prchajících před agresivní válkou Ruska proti Ukrajině: ohlédnutí po roce“ ze dne 8. 3. 2023, COM (2023) 140 final, kde se pod bodem 6.1 uvádí: „Solidarita je určujícím prvkem reakce EU na ruskou agresi vůči Ukrajině, zejména pokud jde o rozhodnutí členských států upustit od uplatňování článku 11 směrnice o dočasné ochraně, což osobám požívajícím dočasnou ochranu v jednom členském státě usnadňuje možnost přestěhovat se do jiných členských států, aby mohly požívat dočasnou ochranu tam. To umožnilo plynulost dalších pohybů v EU, což pomohlo snížit tlak na vnitrostátní přijímací systémy těch členských států, které hraničí s Ukrajinou, a snížit formality týkající se přemísťování, čímž se nástroj uplatňuje ještě snáze.“ Ve stejném duchu pak vyznívají i Operační pokyny či odpověď Evropská komise na často kladené otázky ve vztahu k institutu dočasné ochrany (FAQ), jak na to i v nyní projednávané věci poukazoval žalobce v žalobě. Soud nadále zastává názor, že se v těchto případech jedná o tzv. *soft law*, které slouží jako doplňující prostředek pro interpretaci norem evropského

práva, a soudy k němu musejí přihlížet. *Soft law* jako pomůcka interpretace je soudy – a někdy i správními orgány – výslovně uznáváno a používáno (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017, č. j. 2 Afs 208/2016-52, a ze dne 23. 11. 2017, č. j. 7 Azs 326/2017-21).

77. V návaznosti na výše uvedené soud uzavírá, že i v nyní projednávané věci shledal žalovaným aplikovanou vnitrostátní právní úpravu obsaženou v § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina za rozpornou s unijní právem reprezentovaným směrnicí o dočasné ochraně, a proto českou právní úpravu v projednávané věci nelze aplikovat. Přitom tuto vnitrostátní úpravu neměl aplikovat pro její rozpor s unijním právem již žalovaný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2021, č. j. 10 As 301/2021-37, bod [10] a tam odkazovaná judikatura). Bez použití § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina odpadl zákonný podklad pro vrácení žádosti žalobci a nemůže obstát důvod, pro nějž žalovaný odmítl žádost žalobce projednat. Vrácení žádosti o udělení dočasné ochrany žalobci žalovaným jako nepřijatelné z důvodu, že žalobce získal dočasnou ochranu v jiném členském státě EU, tak bylo nezákonným zásahem žalovaného.

VI.

Rozhodnutí soudu

78. S ohledem na výše uvedené meritorní posouzení předmětné věci soud dospěl k finálnímu závěru, že zásah spočívající v tom, že žalovaný vrátil žalobci předmětnou žádost o dočasnou ochranu jako nepřijatelnou, byl nezákonný. Proto soud žalobě vyhověl a výrokem I. tohoto rozsudku určil, že předmětný zásah byl nezákonný (srov. § 87 odst. 2 s. ř. s.).
79. Výrokem II. tohoto rozsudku soud žalovanému zakázal pokračovat v porušování práv žalobce a současně žalovanému i přikázal, aby tento obnovil stav před vrácením žádosti o poskytnutí dočasné ochrany, neboť důsledky zásahu nadále trvají. Žalovaný, vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku, posoudí žalobcovu předmětnou žádost o dočasnou ochranu tak, že není nepřijatelná dle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, a bude při jejím vyřízení postupovat dle platné právní úpravy, včetně výše popsané relevantní unijní úpravy, která má přednost před vnitrostátní úpravou v případě vzájemného rozporu těchto právních úprav.

VII.

Náklady řízení

80. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. platí, že *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.*
81. V předmětném řízení měl plný úspěch žalobce, který ovšem právo na náhradu nákladů řízení neuplatnil, přičemž ani z obsahu spisu nevyplývalo, že by žalobci nějaké náklady řízení vznikly. Žalovaný procesně úspěšný nebyl. Soud proto výrokem III. tohoto rozsudku rozhodl tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 20. února 2024

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.